

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **A. M.**
narozený X, státní příslušník Syrské arabské republiky
hlášeným pobytem X
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2025, č. j. OAM-1280/ZA-ZA11-D02-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2025, č. j. OAM-1280/ZA-ZA11-D02-2025, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 15 609 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Odůvodnění:

Řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR

1. Dne 9. 11. 2025 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Při poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že Sýrii opustil v roce 2012. S rodiči a sourozenci se přestěhoval do Turecka, kde žil až do roku 2024. V srpnu 2024 se rozhodl přicestovat do České republiky. Zadrželi ho ale cestou v Rumunsku. Strávil tam rok. V Rumunsku dne 9. 8. 2024 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Zkoušel se dostat dál do Evropy, ale jeho pokusy nevyšly. Do ČR se dostal až v listopadu 2025 autem. V ČR má bratra a řadu příbuzných. V Turecku byl poslední roky jako Kurd omezován na svých právech.
2. Žalovaný zjistil, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podaná v Rumunsku byla dne 12. 9. 2024 zamítnuta a žalobci byl stanoven zákaz vstupu na území na dobu 5 let.
3. S tímto zjištěním žalovaný konfrontoval žalobce při pohovoru dne 13. 11. 2025. K dotazu žalovaného, zda ví, že má uložené vyhoštění platné ještě další 4 roky, žalobce odpověděl, že o tom neví. Dále mu žalovaný avizoval svůj záměr předat jej zpět do Rumunska. K tomu žalobce uvedl, že takové rozhodnutí respektovat nebude, že se snažil rok z Rumunska dostat a nechce se tam vrátit.
4. Dne 18. 11. 2025 žalovaný požádal rumunské orgány o přijetí žalobce zpět s odkazem na čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III“), s tím, že první žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal v Rumunsku, kde byla později zamítnuta.
5. Přípisem ze dne 2. 12. 2025 rumunské orgány potvrdily, že žalobce požádal dne 9. 8. 2024 v Rumunsku o mezinárodní ochranu a že tato žádost byla 12. 9. 2024 zamítnuta. Současně akceptovaly českou žádost o přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III.
6. Následně žalovaný opatřil do správního spisu zprávu svého odboru azylové a migrační politiky („OAMP“) k fungování rumunského azylového systému ze dne 7. 11. 2024.
7. Dne 11. 12. 2025 žalovaný vydal shora uvedené rozhodnutí (dále „napadené rozhodnutí“), jímž prohlásil žádost žalobce ze dne 9. 11. 2025 o udělení mezinárodní ochrany za nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu (dále „zákon o azylu“), řízení o jejím udělení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a současně konstatoval, že státem příslušným k posouzení žádosti je podle čl. 3 nařízení Dublin III Rumunsko.
8. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že žalobce dne 9. 8. 2024 požádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Tento členský stát je tak příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

ochranu podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Proto žalovaný požádal rumunské orgány o přijetí žalobce zpět. Rumunsko dne 2. 12. 2025 uznalo svoji příslušnost. Žalovaný dále s odkazem na zprávu OAMP konstatoval, že rumunský azylový systém netrpí závažnými systematickými nedostatky. Žalovaný nepřehlédl, že v ČR žije žalobcův bratr, jemuž zde byla udělena doplňková ochrana. Žalobce je však zletilý a zdravotně způsobilý, jeho bratr tudíž není rodinným příslušníkem ve smyslu čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III. Diskreční čl. 17 nařízení pak není aplikovatelný na řízení o přijetí zpět, jak potvrdil Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 22 Az 12/2016-68.

Shrnutí žaloby

9. Žalobce se žalobou, podanou dne 23. 12. 2025, domáhá zrušení napadeného rozhodnutí dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).
10. Podle žalobce žalovaný nedostatečně objasnil všechny okolnosti relevantní pro určení státu příslušného k projednání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Předně žalobce nerozumí tomu, proč nedošlo k podřazení věci pod čl. 13 odst. 1 nařízení Dublin III, podle něhož je příslušným členským stát, jehož hranice cizinec nedovoleným způsobem překročil z třetí země. Takto určeným státem by bylo Rumunsko, to však přestalo být příslušné po uplynutí 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranic došlo (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2025, č. j. 33 Az 32/2024-33). Žalobce byl v Rumunsku zadržen v srpnu 2024 a v ČR podal žádost v listopadu 2025, tedy více než rok poté. Z hlediska čl. 13 nařízení Dublin III je tak napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodněné.
11. Žalovaný dále nezohlednil, že má žalobce v ČR rodinné příslušníky, z nichž některým byla udělena doplňková ochrana a žádají o její prodloužení, někteří mají trvalý pobyt a jeden je i státním příslušníkem ČR. Žalovaný rovněž nerefletoval finanční závislost žalobce na jeho bratrovi a bratrancích pobývajících v ČR, existenci sociálního zázemí v ČR a naproti tomu absenci takového zázemí v Rumunsku. Tím žalovaný neposkytl adekvátní ochranu právu žalobce na respektování jeho soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Přítomnost rodinných příslušníků nespádajících pod definici dle § 2 písm. g) nařízení Dublin III je relevantním důvodem pro uplatnění diskrečního uvážení podle čl. 17 téhož nařízení, jak potvrzuje citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 33 Az 32/2024-33.
12. Žalobce má též výhrady vůči hodnocení rumunského azylového systému. Žalovaný podle něj jen odkázal na zprávu OAMP, aniž by v napadeném rozhodnutí podrobně odůvodnil závěr o přípustnosti přemístění žalobce do Rumunska s odkazem na konkrétní poznatky o fungování tamního azylového systému a skutkové okolnosti nynější věci.
13. Žalobce také v žalobě poukazuje na to, že se jako Kurd nemůže vrátit do Turecka, kde došlo ke zhoršení situace a hrozí mu perzekuce. Už vůbec se nemůže vrátit do Sýrie, která dlouhodobě není bezpečnou zemí.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 8. 1. 2026 zopakoval nosné důvody napadeného rozhodnutí. Nesouhlasil s tím, že by zde byly závažné důvody domnívat se, že rumunský Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

azylový systém trpí vážnými nedostatky. Na uplatnění diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III není právní nárok. Žalovaný ani nemusí nevyužití tohoto ustanovení odůvodňovat. Ani skutečnost, že má žalobce v ČR kulturní, sociální a ekonomické zázemí, nevede dle žalovaného k nutnosti postupu podle tohoto ustanovení. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
16. Žaloba je důvodná.
17. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
18. Podle § 10a odst. 1 písm. b) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
19. Tímto předpisem EU je právě nařízení Dublin III.

V řízení o přijetí zpět se v zásadě již nepřezkoumávají kritéria příslušnosti podle nařízení Dublin III

20. Úvodem samotného posouzení soud podotýká, že je třeba rozlišovat dva typy řízení, které upravuje nařízení Dublin III., konkrétně jeho kapitola IV.
21. Zaprvé upravuje *řízení o převzetí* (čl. 21 a násl. nařízení Dublin III). V tomto řízení členský stát, v němž byla podána žádost o mezinárodní ochranu, žádá jiný členský stát o věcné projednání žádosti o mezinárodní ochranu. To poté, co dožadující se členský stát na základě kritérií uvedených v kapitole III nařízení Dublin III dospěl k závěru, že není k věcnému projednání žádosti o mezinárodní ochranu příslušný.
22. Zadruhé upravuje *řízení o přijetí zpět* (čl. 23 a násl. nařízení Dublin III). To se vztahuje jednak na situaci, kdy osoba podala žádost o mezinárodní ochranu v jednom členském státě, který následně opustila ještě předtím, než (požadovaný) členský stát ukončil řízení o určení státu příslušného k věcnému posouzení žádosti (čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III). Dále se týká případů, kdy (požadovaný) členský stát již přistoupil k věcnému posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nebo dokonce žádost o mezinárodní ochranu zamítl [čl. 18 odst. 1 písm. b) až d) nařízení Dublin III].
23. Zatímco v *řízení o převzetí* má určení příslušného členského státu na základě kritérií stanovených v kapitole III nařízení Dublin III ústřední roli, v *řízení o přijetí zpět* dožadující členský stát není v zásadě oprávněn přezkoumávat, zda je dožadovaný členský stát příslušný k věcnému posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle kritérií v nařízení Dublin III (viz zejména rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2024, č. j. 55 Az 13/2024-33, a dále rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2025, č. j. 45 Az 18/2024-36).

24. V nynější věci jde o druhý z těchto typů řízení, neboť jde o situaci podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III., kdy Rumunsko žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítlo a žalobce si podal žádost v České republice, tedy jiném členském státě.
25. Soudní dvůr Evropské unie (dále „SDEU“) v rozsudku velkého senátu ze dne 2. 4. 2019 ve spojených věcech C-582/17 a C-583/17, *H. a R.*, konstatoval, že v takové situaci, kdy je příslušnost k posouzení žádosti již určena, není již namístě znovu uplatňovat pravidla upravující řízení o určení této příslušnosti, mezi něž patří v první řadě kritéria uvedená v kapitole III nařízení Dublin III (odst. 67).
26. To pro nyní posuzovanou věc znamená, že žalovaný nebyl předtím, než požádal rumunské orgány o přijetí žalobce zpět, povinen zkoumat na základě kritérií dle nařízení Dublin III, zda je Rumunsko skutečně příslušným státem k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek *H. a R.*, odst. 67). A žalobce se v rámci nynější žaloby nemůže v zásadě dovolávat jiného posouzení příslušnosti na základě kritérií podle nařízení Dublin III (rozsudek *H. a R.*, odst. 84).
27. SDEU sice zmínil určité výjimky pro případ řízení o přijetí zpět podle čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III (srov. rozsudek *H. a R.*, odst. 81–84), ty však nejsou pro nynější věc relevantní, neboť zde jde o přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III., tedy v situaci, kdy byla příslušnost Rumunska k posouzení žádosti již určena a dokonce již i samotná žádost věcně posouzena (srov. výše citovaný rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 45 Az 18/2024-36, odst. 40–56).
28. Další výjimky pak SDEU zmínil v rozsudku ze dne 30. 11. 2023 ve spojených věcech C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 a C-328/21, *Ministero dell'Interno a další*. SDEU v něm konstatoval, že skutečnost, že není nutné provést takové nové určení příslušného členského státu, ještě neznamená, že členský stát, který zamýšlí podat nebo který podal žádost o přijetí dotčené osoby zpět, nemusí zohlednit informace, které mu žadatel sdělí a které by mohly být na překážku takové žádosti o přijetí zpět, jakož i následnému přemístění této osoby do dožádaného členského státu (odst. 96).
29. Podle rozsudku *Ministero dell'Interno* mohou ke změně určení příslušného členského státu vést důkazy o zániku příslušnosti dožádaného členského státu podle čl. 19 nařízení Dublin III, o nedodržení lhůty pro podání žádosti o přijetí zpět stanovené v čl. 23 odst. 3 nařízení Dublin III, o skutečnosti, že dožadující členský stát nedodržel lhůtu pro přemístění uvedenou v čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III, o existenci systematických nedostatků v dožádaném členském státě, které jsou uvedeny v čl. 3 odst. 2 druhém pododstavci nařízení Dublin III, nebo také důkazy o existenci skutečného a prokázaného rizika nelidského či ponižujícího zacházení v případě přemístění dotčené osoby do dožádaného členského státu s ohledem na její zdravotní stav (odst. 97).
30. Dále SDEU v tomto rozsudku upozornil, že čl. 7 odst. 3 nařízení Dublin III stanoví, že „s ohledem na uplatňování kritérií uvedených v článcích 8 a 10 a 16 zohlední členské státy jakékoli dostupné důkazy o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny žadatele na území některého členského státu pod podmínkou, že takový důkaz je předložen před tím, než jiný členský stát přijme žádost o převzetí dotčené osoby podle článku 22 nebo o jejím přijetí zpět podle článku 25, a že o dřívějších žádostech žadatele o mezinárodní ochranu ještě nebylo vydáno první rozhodnutí ve věci samé“ (odst. 99).

31. Existují tak specifické důvody, které mohou změnit příslušnost členského státu i v případě postupu podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) nařízení Dublin III (odst. 100).
32. Pro nyní posuzovanou věc to v první řadě znamená, že ze své podstaty nemůže uspět žalobní argumentace, že žalovaný nedostatečně posoudil kritéria k určení státu příslušného k projednání žádosti žalobce. Žalovaný totiž ani neměl povinnost jednotlivá kritéria příslušnosti podrobně posuzovat. Pokud tak činil, konal tak v zásadě nadbytečně. Nicméně v tomto případě šlo o vadu bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože žalovaný určil v napadeném rozhodnutí jako příslušný stát Rumunsko, které svoji příslušnost již uznalo (shodně rozsudek č. j. 45 Az 18/2024-36, odst. 46–47).
33. Žalobce v tomto ohledu v žalobě odkazoval zejména na čl. 13 odst. 1 nařízení Dublin III, podle něhož pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 tohoto nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013, zjištěno, že žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Takto příslušný členský stát přestává být příslušným 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo.
34. Jak však vyplývá z výše uvedeného, žalobce se v nastalé situaci, kdy byla příslušnost k posouzení žádosti již určena, v zásadě nemůže dovolávat jiného posouzení příslušnosti podle kapitoly III nařízení Dublin III. Žalobní námitka tak nutně nemůže být důvodná.
35. Pro úplnost pak soud dodává, že argumentace žalobce není ani příliš uchopitelná. Žalobce nejprve s odkazem na citované ustanovení tvrdí, že členským státem, jehož hranice překročil ze třetí země, je Rumunsko, nicméně druhým dechem dodává, že to přestalo být podle tohoto ustanovení příslušné po uplynutí 12 měsíců. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí tímto kritériem zabýval a dospěl ke shodnému závěru jako žalobce, že jej nelze aplikovat – byť s jiným odůvodněním. Podle žalovaného nebylo prokázáno, že by žalobce překročil hranice některého členského státu nedovoleným způsobem ve smyslu čl. 13 odst. 1 nařízení Dublin III. S tím soud souhlasí, tím spíše ve vztahu k Rumunsku, které ani není prvním členským státem EU při pozemní cestě z Turecka. Navíc žalobce v rozporu s rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 33 Az 32/2024-33, na který sám odkazuje, ale i rozsudkem velkého senátu SDEU ze dne 14. 9. 2016 ve věci C-490/16, *A. S.*, pomíjí, že určení příslušnosti je podle čl. 7 odst. 2 nařízení Dublin III ukotveno ke dni, kdy žalobce podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě. Tu podal v Rumunsku v srpnu 2024. Není rozhodné, že v listopadu 2025 podal žádost i v ČR.

Rumunský azylový systém netrpí závažnými systémovými nedostatky

36. Naopak relevantní i pro tuto fázi řízení je žalobní argumentace, že žalovaný se nedostatečně zabýval tím, zda rumunský azylový systém netrpí závažnými nedostatky (viz rozsudek *Ministero dell'Interno*, odst. 97).
37. Důvodná však není.
38. Podle ustálené judikatury NSS se žalovaný musí existencí systémových nedostatků zabývat z úřední povinnosti a úvaha týkající se možnosti přemístění žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III musí být obsažena v každém takovém rozhodnutí, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27, či ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22). Existují-li silné indicie závažných funkčních problémů v určitém členském státě, úvaha správního orgánu musí být důkladná, komplexní a aktuální (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Azs 304/2016-24).

39. K vyvrácení domněnky, že všechny členské státy dodržují základní práva, musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostatcích v azylovém řízení podepřená relevantními důkazy (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41). Jakékoli porušení základního práva členským státem ještě automaticky neznemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu. Je tomu tak pouze tehdy, je-li třeba se vážně obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. usnesení NSS ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016-52).
40. Nedostatky ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (resp. čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) jsou takové nedostatky, které dosahují obzvláště vysoké míry závažnosti, tj. pokud by se osoba, která je zcela závislá na veřejné podpoře, v důsledku nezájmu orgánů členského státu nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat, a kterou by bylo poškozováno její tělesné či duševní zdraví nebo v důsledku které by se ocitla v zanedbaném stavu, jenž je v rozporu s lidskou důstojností (srov. rozsudek SDEU ze dne 19. 3. 2019 ve věci C-163/17, *Jawo*, a rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 2011 ve věci *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09).
41. V nyní posuzované věci si žalovaný opatřil do spisu zprávu OAMP ke stavu rumunského azylového systému, na jejímž podkladě dovodil, že tamní azylový systém takto závažnými nedostatky netrpí a že žalobci tam nehrozí nelidské či ponižující zacházení.
42. Žalobce přitom v žalobě uznává, že platí vyvratitelná domněnka, že každý členský stát EU dodržuje pravidla evropského azylového systému. Sám se ale ani nijak nepokusil tuto domněnku vyvrátit. Neuvedl žádná hodnověrná tvrzení o systémových nedostatcích v Rumunsku, tím méně, že by taková tvrzení podepřel relevantními důkazy. Sám přitom v Rumunsku jako žadatel o mezinárodní ochranu pobýval, čili v žalobě mohl rozvést svoje případné negativní zkušenosti s tamním azylovým systémem. Soud s ním souhlasí potud, že úvahy žalovaného v napadeném rozhodnutí mohly být propracovanější, nicméně v situaci, kdy zde nejsou žádné silné indicie závažných funkčních problémů, má soud úvahy žalovaného v napadeném rozhodnutí, opřené o zprávu OAMP, za dostačující. Bylo na žalobci, aby správnost závěrů žalovaného v žalobě konkrétně zpochybnil.
43. Soud dodává, že ani judikatura NSS z posledních let neposkytuje podklad pro závěr, že by rumunský azylový systém trpěl závažnými nedostatky (viz např. usnesení NSS ze dne 18. 4. 2024, č. j. 2 Azs 36/2024-34, odst. 10, a tam citovanou judikaturu, nebo ze dne 30. 7. 2024, č. j. 4 Azs 126/2024-28).
44. Pokud jde o obavy žalobce z návratu do Sýrie či Turecka, soud připomíná, že v tomto řízení se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu). Pokud by byl žalobce přijat zpět do Rumunska, lze i s ohledem na právě učiněné závěry důvodně očekávat, že tamní správní a

soudní orgány budou respektovat závazek *non-refoulement* (srov. usnesení NSS ze dne 17. 6. 2025, č. j. 2 Azs 106/2025-25, odst. 14).

45. Pro úplnost soud uvádí, že žalobce žádný jiný důvod z těch, které zmínil SDEU v odst. 99 rozsudku *Ministero dell'Interno* jako důvody potenciálně vedoucí ke změně určení příslušného členského státu, ani netvrdil.

Žalovaný byl povinen zvážit postup podle čl. 17 nařízení Dublin III

46. Dále žalobce argumentoval, že nebylo zohledněno jeho zázemí v ČR, kde má bratra a bratrance, na kterých je finančně závislý.
47. Soud nejprve připouští, že určitou roli mohou rodinné vazby hrát i v případě řízení o přijetí zpět.
48. To vyplývá již z rozsudku *H. a R.*, v němž SDEU dovodil, že v případě postupu čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III nelze opomíjet skutečnosti zjevně prokazující příslušnost podle čl. 8 až 10 nařízení Dublin III. Jak však soud uvedl již výše, v tomto případě nejde o postup podle čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III (tedy o situaci, kdy řízení o určení příslušnosti ještě nebylo v prvním členském státě dokončeno). Již proto by takové případné skutečnosti nemohly hrát roli v nyní posuzované věci (shodně rozsudek č. j. 45 Az 18/2024-36, odst. 45).
49. Dále SDEU v rozsudku *Ministero dell'Interno* poukázal na čl. 7 odst. 3 nařízení Dublin III, na což navázal konstatováním, že i v situacích podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) nařízení Dublin III žadatel může uvést celou řadu důvodů, které mohou změnit příslušnost členského státu, jež byla předtím určena v jiném členském státu (odst. 99–100).
50. Čl. 7 odst. 3 nařízení Dublin III stanoví: „*S ohledem na uplatňování kritérií uvedených v člancích 8 a 10 a 16 zohlední členské státy jakékoli dostupné důkazy o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny žadatele na území některého členského státu pod podmínkou, že takový důkaz je předložen předtím, než jiný členský stát přijme žádost o převzetí dotčené osoby podle článku 22 nebo o jejím přijetí zpět podle článku 25, a že o dřívějších žádostech žadatele o mezinárodní ochranu ještě nebylo vydáno první rozhodnutí ve věci samé*“.
51. Jde tedy především o ustanovení týkající se dokazování v případě použití kritérií čl. 8, 10 a 16 nařízení Dublin III, nikoli samostatné kritérium pro určení příslušného členského státu (viz usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, č. j. 8 Azs 89/2023-42, a rozsudek NSS ze dne 17. 5. 2023, č. j. 10 Azs 92/2023-34).
52. Ani z odst. 99–100 rozsudku *Ministero dell'Interno* tak podle soudu nevyplývá, že by žalovaný v nynější věci byl povinen podrobně zkoumat kritéria příslušnosti podle čl. 8, 10, 16 či jiných. To není smyslem řízení o přijetí zpět (srov. rozsudek č. j. 55 Az 13/2024-33, odst. 34), tím méně v situaci podle § 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III. Navíc, jak soud uvedl výše, zkoumání příslušnosti podle čl. 8 a 10 nařízení Dublin III v řízení o přijetí zpět SDEU v rozsudku *H. a R.* vztáhl výslovně pouze na situaci podle čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III. Pro úplnost lze dodat, jak připouští sám žalobce, že jím zmiňovaný bratr či bratranci nejsou rodinnými příslušníky, jak je definuje nařízení Dublin III v čl. 2 písm. g). V případě žalobcovy tvrzené finanční závislosti na jeho příbuzných pak nelze hovořit o závislosti ze žádného z důvodů uvedených v čl. 16 nařízení Dublin III.
53. Zbývá tak posoudit, zda rodinní příslušníci na území ČR mohli hrát roli při uplatnění diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

54. Podle čl. 17 odst. 1 věty první nařízení Dublin III platí, že odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
55. V nyní posuzované věci žalovaný dovodil, že „*čl. 17 v daném případě není aplikovatelný*“. Vyšel přitom z rozsudku Krajského soudu v Brně, č. j. 22 Az 12/2016-68, který skutečně pro takový závěr poskytuje oporu, neboť vychází z toho, že čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III lze aplikovat pouze na situace, kdy je příslušný členský stát určen na základě čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III. A v nyní posuzované věci bylo Rumunsko určeno jako příslušný členský stát podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
56. S tímto závěrem, podle něhož žalovaný vůbec neměl zvážit využití tohoto diskrečního oprávnění, soud nesouhlasí. Opírá se přitom zejména o novější rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 4. 2025, č. j. 41 Az 5/2025-25, který podle jeho názoru přesvědčivě dovodil, že nelze vycházet pouze z jazykového výkladu citovaného ustanovení, jak činila předchozí judikatura, ale je třeba se zabývat tím, zda má případná výluka z použitelnosti čl. 17 v případech podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III i nějaký smysl či účel. Žádný rozumný důvod pro takovou výlučku zde přitom není (podrobněji viz odst. 55–56 odkazovaného rozsudku). S těmito závěry se ztotožnil i NSS v usnesení ze dne 16. 7. 2025, č. j. 2 Azs 87/2025-35 (odst. 21–31), jímž předložil SDEU předběžnou otázku, zda se lze postupem podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III odchýlit i od určení příslušného členského státu podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, anebo je využití diskrečního oprávnění vyhrazeno pouze situacím, kdy byl příslušný členský stát určen na základě čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení.
57. Odpověď SDEU na položenou otázku může mít samozřejmě vliv na posouzení i této věci, nicméně soud nemá povinnost toto soudní řízení přerušit [srov. § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.] a ostatně to ani žádný z účastníků nenavrh. S ohledem na to, že nelze předpokládat, že by SDEU rozhodl v nejbližší době a současně jde o věc, kterou musí soud rozhodnout přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů (§ 32 odst. 6 zákona o azylu), se soud rozhodl nevyčkávat na rozhodnutí SDEU a následoval právní názor vyslovený v předchozím odstavci, s nímž se plně ztotožňuje.
58. Z toho nutně plyne, že závěr žalovaného o nemožnosti aplikace čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III v nyní posuzované věci je podle soudu nesprávný. Soud si je vědom toho, že úvaha o jeho aplikaci je správním uvážením a že role soudů při přezkumu správního uvážení je omezena (srov. např. usnesení NSS ze dne 26. 1. 2024, č. j. 10 Azs 319/2023-31, odst. 13). V nyní posuzované věci však žalovaný vyšel z chybné premisy, že čl. 17 vůbec není aplikovatelný. Z toho logicky vyplývá, že ani ke správnímu uvážení podle tohoto ustanovení, zda v případě žalobce neexistují okolnosti zvláštního zřetele hodné svědčící pro využití tohoto diskrečního oprávnění, nepřistoupil.
59. Přitom v nyní posuzované věci bylo určité na místě učinit řádnou úvahu ohledně využití tohoto ustanovení s ohledem na to, že žalobce má v ČR legálně pobývajícího bratra a bratrance, ve vztahu k nimž nadto tvrdil svoji finanční závislost. Rodinné vztahy totiž mohou představovat důvod pro použití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení

Dublin III, i když nejde o rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 písm. g) nařízení (viz rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2023, č. j. 4 Azs 306/2022-18, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 33 Az 32/2024-33).

Závěr a náklady řízení

60. Soud tak uzavírá, že žalovaný pochybil, když vycházel z toho, že čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III není v této věci vůbec aplikovatelný. Proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
61. V dalším řízení žalovaný přistoupí ke správnímu uvážení dle citovaného ustanovení a zváží, zda rodinné vztahy žalobce na území ČR nepředstavují důvod pro použití tohoto diskrečního oprávnění. Svoje úvahy v tomto ohledu přezkoumatelně odůvodní. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
62. Protože soud rozhodl bezodkladně o samotné žalobě, nerozhodoval již samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022-24, odst. 27).
63. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný, a má proto právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady žalobce spočívají v nákladech na zastoupení advokátem. Ty tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby po 4 620 Kč [1) převzetí a příprava zastoupení a 2) sepsí žaloby podle § 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále „advokátní tarif“)], za jeden úkon s poloviční sazbou 2 310 Kč [návrh na přiznání odkladného účinku žalobě podle § 11 odst. 2 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu, třebaže o něm soud nakonec nerozhodl] a tři paušální náhrady hotových výdajů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Nahlížení do spisu dne 16. 1. 2026 soud nepovažoval za samostatný úkon právní služby, ale bral je jako součást úkonu právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2022, č. j. 9 Azs 13/2022-32, odst. 26).
64. Jelikož advokátní kancelář, které je zástupce žalobce společníkem, je plátcem DPH, je součástí nákladů žalobce též náhrada této daně, kterou je jeho zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), ve výši 21 % z částky 12 900 Kč, tedy 2 709 Kč.
65. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 609 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupce žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. ledna 2026

Karel Ulík v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.